

El Banc d'Espanya demana un ampli "acord polític" per a aplicar un pla d'ajust

El dilluns 18 de maig, el governador del Banc d'Espanya, Pablo Hernández de Cos, compareixia davant la Comissió d'Assumptes Econòmics del Congrés.

Acostumats a les declaracions incendiàries d'altres vegades, l'expressat pel Governador podria semblar poc significatiu, però els analistes de diferents mitjans de premsa assenyalen, precisament, que es tracta d'un veritable programa de govern.

Una institució al servei del capital financer

Cal recordar que, en virtut del pacte que crea l'euro, el Banc d'Espanya forma part des de gener del 1999 del Sistema Europeu de Bancs Centrals, el president del Banc forma part del Consell de govern del Banc Central Europeu. A més, segons la llei, "actuarà amb autonomia respecte a l'Administració General de l'Estat". Té prohibit, igual que l'Autoritat Independent de Responsabilitat Fiscal (AIReF), rebre cap instrucció del govern o de les Corts.

La qüestió de l'estatut del Banc d'Espanya no és un assumpte menor. La seva "autonomia" respecte al govern i a les mateixes Corts suposa que, quan Hernández de Cos parla, expressa normalment l'opinió d'una institució que no obeeix a altres interessos que als del capital financer, per a imposar-los al govern i les Corts, que haurien de guiar-se per la voluntat popular.

Per un pla d'ajust

Bona part de la intervenció del governador va estar dedicada a expressar la gravetat de la situació actual i a desgranar les previsions catastròfiques sobre el futur de l'economia que ha fet el BE. Segons aquestes previsions, el PIB espanyol cauria entre un 9,5% i un 12,4%, i el deute públic se situaria entre el 115% i el 120% del PIB. I això si no hi ha una segona onada de l'epidèmia que obligui a noves mesures de confinament. El deute públic del conjunt de l'àrea euro se situaria en un 102,7% del PIB i superaria la barrera del 100% en sis països, a més d'Espanya.

Hernández de Cos defensa les mesures adoptades pel Govern, que defineix com a "teràpia de xoc" amb mesures "contundents i fitades en el temps" perquè "evitar que la suspensió temporal de l'activitat acabi convertint-se en una destrucció permanent de teixit productiu requereix pal·liar la pèrdua de les rendes de les llars i les empreses afectades".

Ara bé, per al Governador del BE, "l'actual teràpia de xoc no està exempta d'efectes secundaris adversos, que són especialment visibles en el fort augment de l'endeutament públic". Per tant, fa falta també "una estratègia clara de sanejament dels comptes", que "haurà de descansar en un programa de consolidació pressupostària de mitjà termini que (...) permeti sanejar les nostres finances públiques, així com en un programa de reformes estructurals".

Per a Hernández de Cos, les mesures d'aquest pla d'ajust han de dur-se a terme no immediatament, sinó "una vegada que se superi aquest episodi i els seus efectes econòmics", però el "disseny i comunicació" d'aquestes mesures hauria de fer-se com més aviat millor, i necessitaria d'"un acord polític d'acord amb la magnitud del repte al qual ens enfrontem que es mantingui previsiblement durant diverses legislatures".

Per als analistes econòmics del conjunt dels principals mitjans de comunicació, el missatge és clar. I ABC, El País, La Razón, el Món, coincideixen a resumir-lo de manera similar a com el fa "Economista.es", que titula: "El Banc d'Espanya urgeix a un ajust de la despesa pública", i assenyala que el governador "insta a un pacte d'Estat per a fer reformes estructurals a mitjà i llarg termini".

Una recomanació que dona ple sentit a la constitució de la Comissió Parlamentària "de reconstrucció", presidida per Patxi López i amb el secretari general del PCE i parlamentari d'UP com a vicepresident, i els treballs del qual han començat, segons s'anunciava en premsa "en un ambient de consens".

Algunes de les mesures proposades

Aquí és on Hernández de Cos es mostra més caut, fugint de les propostes quasi provocadores que han estat tradicionals per part del BE. Sens dubte, per a no incendiar els ànims i facilitar l'eventual "pacte d'Estat".

Sent partidari de les mesures del BCE de compra de deute, De Cos insisteix que fa falta un esforç propi. La fórmula no l'explica amb detall, però el que avança no és original. La fórmula és la de sempre: estalvi i retallades de despesa ("sotmetre a una revisió exhaustiva els diferents capítols pressupostaris de despesa amb l'objectiu d'identificar aquelles àrees en les quals existeix marge per a una millora d'eficiència"), pujades d'impostos, però, clar, ell proposa pujar l'IVA ("El nostre país destaca, en particular, pel seu reduït nivell d'imposició sobre el consum, en comparació internacional"), un impost al consum que repercuteix més sobre els que menys ingressos tenen, i no un impost a les fortunes, o augmentar l'impost de societats.

Conscient del cost social, De Cos es declara partidari de la "renda mínima" com a pal·liatiu per als milions de treballadors en atur o en precari. Però, referent a això, recordem que el projecte del Govern d'una renda de 461 €, compatible amb el treball, és una mesura que ajuda als minijobs, els treballs a temps parcial o i/o molt mal pagats.

De Cos apunta també a la necessitat de noves reformes laborals quan diu que "s'escometi una revisió profunda del ventall de modalitats contractuals al nostre país que botiga a equiparar el grau de protecció ofert als diferents grups de treballadors". El tantes vegades repetit de la "dualitat del mercat de treball", on "equiparar" significa reduir drets per a igualar a la baixa.

Per al gran capital i els seus portaveus, com el senyor De Cos, aquestes mesures d'ajust són més necessàries que mai perquè són conscients (i ell està ben situat per a saber-ho) que les suposades "ajudes" d'Europa, si arribessin, estarien molt condicionades per l'aplicació del que anomenen d'"una

política econòmica sana". El dijous 21, la mateixa ministra Calviño va dir per primera vegada que potser caldria anar "al rescat" utilitzant el "Mecanisme Europeu d'Estabilitat".

El vodevil de la reforma laboral

No podem abstrure d'aquest escenari el que ha succeït amb l'acord signat pel PSOE, UP i Bildu en el qual es plantejava la "derogació íntegra" de la reforma laboral de Rajoy, que hauria d'aprovar-se abans que acabin les mesures posades en marxa per la covid-19. Les patronals CEOE i CEPYME van reaccionar immediatament rebutjant "amb total rotunditat" l'acord, que per a ells suposa un "menyspreu indignant al diàleg social, al qual dinamita", una "irresponsabilitat majúscula", contrària a les mesures de flexibilitat "que el mateix Govern aborda amb patronal i sindicats", un "acord per a fer un pas enrere i incrementar la rigidesa en el mercat laboral". En aquesta línia, la CEOE va decidir suspendre la seva participació en les reunions del diàleg social per a obligar al Govern al fet que abandoni els seus compromisos amb els electors.

La vicepresidenta d'Assumptes Econòmics Nadia Calviño –a qui molts consideren una portaveu directa dels interessos del capital dins del govern– declarava l'endemà en una trobada amb empresaris que seria "absurd i contraproduent obrir el debat" sobre la derogació de la reforma laboral (precisament quan ens amenacen milions d'acomiadaments!), i que "la prioritat és recuperar l'activitat econòmica". Les tesis del Calviño semblen haver-se imposat en el PSOE, ja que, a penes tres hores després si es fes públic l'acord PSOE-UP-Bildu, el PSOE desmentia en les xarxes que s'anés a anar a una "derogació íntegra", i que tan sols anaven a canviar-se les mesures que fan referència a la ultra activitat dels convenis i la prevalença del conveni d'empresa sobre el secto-

rial. Per part seva, el vicepresident del govern, Pablo Iglesias, reiterava que "l'acord entre els tres partits és derogar íntegrament la reforma".

Més cridanera sembla la reacció dels dirigents d'UGT i CCOO, que, en lloc de felicitar-se per un acord que suposa donar satisfacció a una de les reivindicacions més sentides del moviment obrer, es queixaven que "ha de fer-se a través del marc del diàleg social" (en paraules d'Unai Sord). Cap treballador entendra que es condicioni una mesura tan necessària, que forma part de les promeses electorals i del pacte de Govern a un marc on se sotmet a l'acord amb CEOE i CEPYME.

Sembla com si el fonamental fos salvaguardar el diàleg social, unes taules de les quals els seus resultats no sembla que els sindicats puguin enorgullir-se. Algun recordava, amb ironia, que en les negociacions del diàleg social sobre pujada de l'SMI el govern va entrar amb una proposta de pujar-lo a 1.000 euros i finalment es va pactar, a exigència de la patronal, 50 euros menys. Pitjor encara és el resultat de la negociació sobre l'ERTE, que enfonsa la caixa de la seguretat social carregant-la amb quotes que els patrons ja no paguen, i anul·la la clàusula de "cap acomiadament en sis mesos" en els ERE que es produeixin. El diàleg social és un instrument de les retallades i ajustos contra els treballadors. Els sindicalistes no van elegir als seus secretaris generals i executives per a aquest paper.

Necessiten un altre govern, fruit d'un pacte polític

El capital financer i les seves institucions, com la Unió Europea, el Banc d'Espanya o l'AIREF, són conscients que un pla d'ajust dur (l'AIREF diu que ha de ser més profund que el de Zapatero), necessita un ampli acord. Més que un acord parlamentari, per a aplicar aquest pla fa falta un govern recolzat en un altre pacte polític.

Proposta que és represa immediatament per l'editorial de La Vanguardia del 20 de maig "Un ambiciós Pacte d'Estat" i per la tribuna lliure publicada en Cinco Días el 20 de maig per Pepe Álvarez, que posa com a esglaió l'"Acord Social" de l'11 de maig.

Cal entendre que en aquestes condicions la prolongació de l'Estat d'Alarma, té com una de les seves conseqüències mantenir a la classe obrera paralizada permetent acomiadaments, tancaments d'empreses i mesures d'aquest tipus (al tancament de Nissan s'afegeix l'anunci d'un ERTE en Iveco), com han representat bona part de les més de 200 que ha adoptat el Govern en aquests mesos, destinades, fonamentalment, a protegir als empresaris i al règim monàrquic.

No obstant això els elements de resistència augmenten, encara que no comptin amb el ressò dels mitjans de comunicació, i només es poden desenvolupar plenament si prescindeixen de la càrrega que representa la pressió per fer costat al "govern amic", govern la política del qual obre camí a la dreta i que busca desesperadament el pacte amb la dreta, a través de Ciutadans. Un pacte del qual, evidentment, els treballadors i el poble no podem esperar res bo.

Sembla clar que, si cal buscar un ampli "pacte d'Estat" per a la reconstrucció, com a demanda el Banc d'Espanya en representació del capital financer, no és convenient "embullar" amb mesures com la derogació de les reformes laborals, la LOMCE o la llei mordassa. I cal acaronar espais com el "diàleg social".

Tancar el camí a un pacte contra els treballadors, i tancar el pas a les dretes exigeix donar satisfacció a les reivindicacions, mobilitzar-se per les reivindicacions. La campanya de 14 exigències concretes que han llançat més de 400 militants és una ajuda a aquesta necessària mobilització. És necessària una altra política.

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reys, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reys, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta